

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
przy uczestnictwie M. N., U. N., A. N. i C. W.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników
postępowania 1.800 zł kosztów zastępstwa prawnego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy

przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy Skarbu Państwa w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na fakt, iż Sąd II instancji wadliwie przyjął:

- 1) że twierdzenia wypowiediane przez reprezentowaną przez Prezydenta Miasta K. Gminę Miejską K. odnośnie nieruchomości określają stanowisko wnioskodawcy Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta K., to jest, iż zarządzenie Prezydenta Miasta K. z 2004 r. wydane w ramach kompetencji przysługujących mu jako reprezentantowi Gminy Miejskiej K. odpowiadają, zdaniem Sądu, twierdzeniom Skarbu Państwa i w konsekwencji wykluczają posiadanie właścicielskie Skarbu Państwa. W ten sposób w sposób oczywiście wadliwy zaskarżone postanowienie oparto o oświadczenie odnośnie charakteru posiadania nieruchomości wyartykułowane przez podmiot trzeci, inny niż wnioskujący o zasiedzenie;
- 2) iż złożenie wniosku o wpis hipoteki w celu zabezpieczenia wierzytelności Państwa, tj. państwowych środków finansowych wydatkowanych na roboty określone w tej ustawie, na podstawie ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (t.j. Dz.U. z 1968 r., Nr 36, poz. 249) jest przejawem woli rezygnacji z samodzielnego władania rzeczą dla siebie, „jeśli nie towarzyszą mu równocześnie inne przejawy właścicielskiego posiadania”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwością. Oczywiście naruszenia ma

miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Zestawienie treści uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego z kwestią podniesioną w punkcie 1 -szym wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania prowadzi do konkluzji, że nie miała ona decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż argumentacja dotycząca działań Prezydenta Krakowa w charakterze organu samorządowego została powołana przez Sąd jako pomocnicza, uzupełniająca zasadniczą motywację. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zarząd sprawowany przez Skarb Państwa nad nieruchomościami opuszczonymi w rozumieniu przepisów dekretu z 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich z reguły miał postać faktycznego władztwa, jednakże nie był posiadaniem w rozumieniu art. 296 dekretu z 1946 r. - Prawo rzeczowe lub art. 336 k.c. po dniu 1 stycznia 1965 r. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., V CK 664/04, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1997 r., II CKU 87/97, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1997 r., II CKN 408/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 61). W zdecydowanej większości judykatów przyjmuje się też, że wpisanie na wniosek Skarbu Państwa hipoteki na nieruchomości z tytułu przeprowadzonych remontów potwierdza niesamoistny charakter jej posiadania.

W konkluzji należy stwierdzić, że powołana we wniosku przesłanka nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestników zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 8 pkt 1, § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).